

Cuma Hutbesi, 06.03.2015

İnandığımız gibi yaşamak

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ

Muhterem Müslümanlar!

Bu haftaki hutbemizde inancımız doğrultusunda hayat sürmenin ve konuşmak yerine, inandıklarımızı yaşamamanın ehemmiyeti üzerinde duracağız.

Aziz Kardeşlerim!

Şu söz çok meşhurdur: Kişi inandığı gibi yaşamazsa, bir zaman sonra yaşadığı gibi inanmaya başlar. Her ne kadar bu söz basmakalıp olarak dillerde dolaşsa da, içinde barındırdığı hakikat payı inkâr edilemeyecek kadar büyüktür ve her zaman üzerinde uzunca düşünmeyi hak etmektedir. Gerçekten de insan, inancına uygun bir hayat yaşamadığında, dine olan bağlılığı zayıflıyor ve daha da kötüsü, yaşadığı hayatı da, sanki, olması gereken bir hâl olarak değerlendirmeye başlayabiliyor. Hâlbuki asıl olan bir mü'minin iman ettiği esasları hayatının merkezine alıp hayatını ona göre şekillendirmesidir.

Meselenin bir başka boyutu ise, söylenen şeylerle amel edilmesidir. Ki, Saf suresinin ilk ayetlerinde buna dikkat çekilmekte ve şöyle buyurulmaktadır:

“Ey iman edenler! Yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük gazap gerektiren bir iştir.”¹

Bir Mü'min, Allah'ın varlığını ve birliğini kabul edip, O'nun peygamberlerini, meleklerini, kitaplarını tasdik edendir. Aynı şekilde bir Mü'min, Allah'ın vahiyle bildirdiklerine iman edip, Ahirete kesin inancı olandır. Âlim olan Allah'ın her şeyi bildiğini ve O'nun iradesi olmadan hiçbir şeyin olamayacağına da “âmenna” deyip, bunu kalbi ile doğrulayandır. Ve nihayet Mü'min bütün bu inanç esaslarını imanın merkezi olan kalbi ile tasdik ettikten sonra, kendisini Mâlikü'l-Mülk olan Rabbine teslim edendir. Söyleyen değil, inandığını yaşayandır.

Aziz Mü'minler!

Allah'a iman etmek ve O'na teslim olmak, buyruğunu baş tacı etmek demektir. Her şeyden çok Allah'ın emirlerine öncelik tanımak ve O'nu hayatın merkezine alıp, yaşantıyı yine Allah'ın çizdiği doğrultuda değerli kılmaktır. Hakiki bir iman bunu gerekli kılmaktadır.

İman amellerle tezahür eder. Gerçi inancımızda ameller imanın bir parçası değildir. Fakat inanmanın gerek ve neticesi olan amelleri işlememek –Allah korusun- imanın zayıflamasına sebep olabilir.

Müslüman inandım demekle yetinmemeli, imanın gerekleri olan güzel amelleri hayatına yansıtmalı, sözünün ve inancının eri olmalıdır. Aksi takdirde **“Ey inananlar, ne diye yapmayacağınız şeyleri söylersiniz?”²** ayetinin muhatabı olur ve Cenab-ı Hakk'ın karşısında mesul duruma düşeriz. Zira söyleyip, konuşup, tartışıp da hiç bir amelde bulunmamak Allah'ın gazabına yol açar.

Muhterem Cemaat!

Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir husus vardır. O da şudur: Amel eksikliğimiz, iman borcumuz olan amellerimizi hafife alma veya onları kabullenmeme cihetinden olmamalıdır. Dolayısıyla nefsinе yenik düştüğü için amelde eksikliği olan, fakat yerine getiremediği o görevlerin Allah'ın emirleri olduğunu kabul eden ve bunları ciddiye alan kişiyi dinin dışına atmak mümkün değildir. Lakin aynı yargıyı, dini emirleri hafife aldığı veya onları dinî buyruklar olarak kabul etmediği için ihmal eden kişiye teşmil edemeyiz. Dini basite alan veya ilahî emirleri keyfi olarak farklı değerlendirenler dini inkâr edenlerle benzer duruma düşerler.

Yüce Rabbimiz bizleri, dinini her şeyden çok önemseyen, onu hayatın mihveri kılan, hakiki imana sahip, daima hayırlı işler peşinde koşan samimi kullarından eylesin! Amin.

¹ Saf suresi, 61:2-3

² Saf suresi, 61:2